

KIS LAP

FÁRA MÁSZNI JÓL TUDOTT. (Lásd az 69. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LXI. köt. 5. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. augusztus 4-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

INGOVÁNYOS UTAKON.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MIDŐN Veronka és Gabika vissza értek a házba, a többiek már mind együtt voltak a közös tanuló-szobában és várták a vacsorát. Már lámpás égett, tehát világosság volt a szobában, elég bajára Veronkának, mert így láthatóvá lett, amit ő maga eddig észre nem vett: csupa víz volt a vékony szövet-czipője. Amint már késő este a bokrok mögött bujkált, a harmatos füben ázott így át.

Ő maga nem gondolt vele, nem is tudott róla még most sem, hogy belépett; de a nagyon rendes, nagyon pontos Jolánka bezeg mindjárt észre vette.

— Jaj, Veronka, hol jártál? Csupa víz a czipőd! Pedig tudod, hamar meghülsz. Minap is figyelmeztetett a doktor bácsi!

Veronka a lábaira pillantott. Nem tagadhata, hogy úgy van, amint Jolánka mondta. De csak annál daczosabban felelé:

— Harmatos a fű, onnan van. Nem baj!

— De igenis baj, erősködött Jolánka és jelentős pillantást vetett Vilma néniére. — A nagymama, jól tudod, soha sem engedte meg, hogy ilyen nedves czipőben maradj.

— Mivel pedig a nagymama nincs itt, tehát, ugy-e Jolánkám, azt hiszed, hogy most az én dolgom, hogy ne engedjem meg? szolt Vilma néni mosolyogva. — No's, legelőször is lássuk hát, milyen állapotban van a czipő? Mutasd csak, Veronkám!

Veronka nagy kelleetlenül oda mutatta a lábait, miközben durczásan dörmögte:

— Ez a Jolánka mindig okoskodik és okvetetlenkedik a más dolgában!

— Nagyon szép és igazán testvéries, hogy Jolánka annyira gondol a jóvoltodra, ked-

vesem, szolt Vilma. A czipőd valóban egészen át van nedvesedve, mást köll felhuznod.

— Oh! Mikor olyan fáradt vagyok! Sokat jártam... És most még az emeletre menjek, hogy czipőt váltsak... alig egy órára!

— Valóban látom, hogy nagyon fáradt vagy. De talán Jolánka, a ki olyan kedves és gondos és egész délután itthon ült Lilikével, tehát nem is fáradt, megtoldja a szivességét azzal, hogy előhossa a másik pár czipődet. Tudom is, hogy örömetestesz, mert akkor megnyugszik, hogy nem fogsz megbetegedni. Bizony boldognak vallhatod magadat, Veronkám, hogy ilyen kedves jó testvérnénikéd van. Én a te korodban nem voltam ilyen szerencsés.

Jolánka e szavak hallatára egy-két pillanatig ugyancsak meghökkenve bámult a néniére. Mert hát... hm!... hibát találni a Veronka dolgában, böles képpel oktatgatni őt, az kényelmes; de segítségére, szolgálatára lenni, a száraz czipőt számára elhozni... az megint más dolog! Látta azonban, hogy Vilma néni ezt valóban várja tőle. Mit tehet? Ha megtagadja, akkor iziben lerontja azt a nagyon dicsérő véleményt, melyet a néni épp most mondott róla. Titkon némi kis boszusággal ugyan, de föluggrott és elstetett a czipőért.

Magát Veronkát is ugyancsak meglepte a Vilma néni eljárása. Olyanformát érzett, mintha a néni, bár szavakkal Jolánkát dicsérte, igazában mégis inkább neki, Veronkának, fogta volna pártját. Sokat azonban nem gondolt vele, kivált hogy Dezső megszólalt:

— Veronka, te még nem is tudod, milyen fontos dologról tanácskoztunk itt a nénikével. Pedig tégedet is érdekel ám.

— No bizony! Ugyan mi lehet az?

— Az, hogy mindjárt holnaptól fogva hogyan legyen a napunk beosztva. A nénike nagyon jó tervet ajánlott, úgy hogy az apácska kívánságát is teljesíthetjük, tanulgatunk is és mégsem rontjuk el egy csöppet sem a vakációt.

— Szeretném tudni, hogyan lehetne az?

— Nagyon könnyen: korán kelünk, nem pocskoljuk el a reggeli órákat, hanem rögtön dologhoz látunk, úgy hogy kilencz órakor már készen leszünk a napi munkával. Azontul aztán szabad az egész napunk.

A Dezső nagy lelkesedése azonban nem ragadt át Veronkára, aki meglehetősen kelleetlenül kérde:

— Hány órakor köllene fölkelniünk?

— Nem is éppen tulságosan korán. Hat órakor, legkésőbb félhétkor.

— Az... az nagyon is korán lesz.

— Ej dehogy! Neked már éppen nem. Hiszen te nem vagy olyan álmos táská, mint Jolánka. Tulajdonképen most sem alszunk tovább, csak elheverjük az időt. Te pedig mindig legkorábban vagy talpon. Mondtam is a nénikének, hogy veled lesz legkevesebb baj, mert te, ha már fölébredtél, nem tudsz az ágyban maradni.

— És ez nagyon helyes, jegyzé meg Vilma néni. Az a helyes, hogy ha jól aludtunk, üdülten fölébredtünk, akkor ugorjunk is szaporán talpra. Ezzel jó példát adsz.

Ez dicséret számba mehetett és máskor Veronka talán örömmel hallotta volna. De most sehogy sem vágott össze a terveivel. Mindjárt eszébe jutott, hogy holnap reggel ő meg Gabika aligha fognak korán fölébredni. És talán még azután sem, ki tudja meddig. Mert nekik éjjelre külön titkos

dolguk van, nem fognak oly korán lepihenni, mint a többiek.

De éppen a titkos terve miatt ovatos volt, nehogy gyanakodjanak. Szokása szerint vállvonogatva felelé:

— Hát legyen úgy. Bánom is én.

Éppen ekkor visszatért Jolánka a czipőkkel és Dezső diadalmasan közölte vele:

— Minden rendben, Veronka is vállalkozik az új napi rendre. Tehát: fölkelés hat órakor, szapura öltözködés, aztán egy órai munka, utána reggeli, a reggeli után félórai nyargalás a kertben, utána megint egy órai munka, azután pedig szabadság az egész hosszú napon!

— Nagyon jó volna, ha sikerülne, felelé Jolánka. De félek, hogy én nem fogok idején fölébredni, éppen reggel vagyok mindig legálmosabb.

— Teszek én róla! felelé Dezső vigan. Egy kis hideg vízzel sorra kiugrasztalak mindnyájatokat az ágyból.

— No's, kísérletet minden esetre teszünk, szólt Vilma néni. Ha látom, hogy elaluszok a lezke alatt, akkor abba hagyjuk és engedlek reggel lustálkodni, a délelőtt pedig egészen munkának lesz szánya.

— Jaj, nem! Inkább korán kelünk!

Ebben mindnyájan megegyeztek és miután a vacsora végén melegen elköszöntek atyjoktól, a ki másnap hajnalban volt utjára indulandó, korán nyugalomra is tért mindenki.

De alig hogy elcsöndesedett a ház, halk nesz hallatszott a nagy ebédlőben. A teli hold fényesen világított be az ablakon s egy fehér kis alakot lehetett látni, amint ovatosan, lábujjhegyen sompolyog a nagy pohárszék felé. Nem holmi rejtelmes kísérleti alak volt, hanem csak Veronka, kezében nem éppen nagy üvegcsével.

— Össze kell szednem egy kis elemóziát Puncsikámnak, suttogta magában. — Láttam, hogy a tejes kannát ide tették... talán van még benne. Egyéb is jó lesz, ha akad.

Akadtt bőven. A tejes kannából tele töltötte az üveget és jól bedugaszolta, aztán még keresgélt. Talált egy üveg-bőritő alatt pogácsát, egy másik alatt maradék-sültet. Megdézsmálta ezt is, azt is és már távozni készült, mikor nesz riasztotta meg. Közeledett valaki. Ha itt érik, abból baj lehet, mert kivalatják. Gyorsan meghúzódott a sarokba egy nagy szekrény mögé, ahol nem egykönnyen láthaták meg.

A lépések közeledtek, de nagyon lassan, ovatosan, mintha kémlelődvé járt volna körül valaki. Veronka ugyancsak szepegett, de csak ad-

dig, míg az a másik éjjeli vándor is be nem lépett az ebédlőbe. Mert nem volt az senki más, mint — Gabika.

Ő is nagyon óvatosan lépegetett, de csak két-három lépésnyire jött be a szobába, körül nézett, aztán, mintha nem találta volna, amit keresett, távozni készült.

— Pszt! Gabika! hangzott halkán a sarokból.

Gabika majdnem ijedten fordult oda.

— Itt vagy! Mennyit kereslek már! Mit csinálsz itt?

— Egy kis enni valót szedtem össze a kutyuskámnak. Bizonyosan nagyon éhes szegényke. De hát te mit keressz itt?

— Téged kereslek. Már voltam a szobában, de ott nem találtalak; aztán hallottam egy kis neszt, hát utánad jöttem, mert eszembe jutott valami, ami dugába döntheti a tervünket.

— Ugyan mi?

— Az, hogy nem mehetünk ki a házból! A főajtót, tudod, gondosan becsukják, a kulcsot beviszik. Erre nem gondoltál!

— Dehogyan nem! Csak hadd csukják be az ajtót! Van nekem külön kijárásom a házból. Azt senki sem zárhatja el.

— Hol van az? Én nem tudok effélet.

— Meghiszem.

Ez az én titkom. De most te is megfogod tudni. Siess vissza, szedd össze ruhádat és jőjj a szobámba, ott öltözünk fel, aztán indulunk.

Vissza lopózott mind a kettő a maga háló szobájába. Gabika Dezsővel aludt egy szobában, de nem köllött félnie, hogy a bátyja észre vesz valamit. Dezső, mihelyt lehajtotta a fejét a vánkosra, rendesen mélyen elaludt. Veronkának külön kis

MEGFOGLAK! (Lásd a 71. lapon.)

háló kamrácskája volt, még pedig azért, mert régebben Jolánka és Lilike folyvást panaszkodtak, hogy Veronka nagyon kellemetlen háló társ. Még éjjel is fészkelődik, reggel pedig már korán hajnalban fölugrik, motoszkál, maradhatatlankodik. No, a külön szobácskában bizvást tehetette; nem zavarta vele másnak az álmát.

Nagyon kicsike volt ez a szobácska, de Veronka nagyon szerette, még pedig egy olyan tulajdonságáért, melyet a többiek nem is sejtettek. Gyakran esett meg, hogy Veronka duzzogva és daczoskodva vonult a maga szobácskájába, de mikor aztán elő akarták hívni, — nem találták ott. Váltig álmélkodtak, hogy mily ügyesen tudott észrevétlenül kiosonni. Senkinek sem jutott eszébe, hogy nem az ajtón át osont el.

A szobácska egyetlen ablaka közelében állt egy ágas-bogas vén körtefa. Arról volt nevezetes, hogy tavaszkor mindig tele volt virággal, de a körtéjét már ugyan régen nem kóstolta senki, mert a vén fa időnek előtte elhullatta a virágait, gyümölcsöt nem termett többé.

— Kár, mondá Dezső egy napon. Olyan könnyen jutnánk hozzá a te ablakodból, Veronka. Két vastag ág éppen arra felé nyul. Az ablakból rá lehet lépni az alsóra s jól meg lehet kapaszkodni a felsőben. Haszontalan vén fa! Milyen jól csemegéz-nénk rajta, ha volna mit!

Veronka nem szólt semmit, de mikor egyszer maga volt a házban, próbát tartott. Fára mászni különben is jól tudott (Lásd a képet a czimlapon), nem félt, nem szédült, akármelyik garabonczás diák is megirigyelte volna. S a próba kitünően sikerült. Az ablakba fölállva, megfogózott a felső ágba, nem is nagyon nagy ugrással

rálépett az alsó vastag ágra s azután már játék volt a többi. Egészen kényelmesen lemászhatott a fa törzsén a kertbe.

Ez volt az ő titkos kijárása. A világért sem árulta volna el senkinek.

Most este, hogy gyanut ne keltsenek, ő és Gabika is lefeküdtek a többiekkel s mikor ezek már aludtak, ők ketten kikeltek ágyukból. Ujra föl kellett öltözniök és Veronka már épp elkészült, mikor Gabika benyitott hozzá, már felöltözve, csak a cipőit hozva kezében, nehogy azoknak a kopogása elárulja. Mialatt a cipőit felhuzta, kíváncsian szólt:

— De most már szeretném tudni, hogy jutunk ki a házból?

— Mindjárt megtudod. De előbb dugd a zsebedbe ezt a tejes üveget, meg ezt a csomagot... Jól vigyázz, el ne veszítsd, mert a Puncsika elemozsiája.

Aztán kinyitotta az ablakot, fölhágott a nárkányra, onnan a fára. Nagyt nézett Gabika és, mi tagadás, egy pillanatig habozott is. De vitéz fiu létere már csak nem rettenhet vissza attól, amit Veronka meg tud tenni. Elszántan követte.

Néhány percz mulva szerencsésen lent voltak a kertben.

(Folytatása következik.)

A TÁNCZOS LÉGY KIRÁLY-KISASSZONY.

— Apróka tréfás mese. —

KAROS székben kényelmesen elhelyezkedve ült Esztike és olvasott. Az az, csak akart. De a mese nem volt nagyon érdekes, Esztike bizony elálmosodott. Hátra dőlt és szunyókálni akart. Miért ne? Rá ér, nincs egyéb dolga.

Már éppen el is bóbiskolt volna, mikor egyszerre csak zümm! legyeeske döngött

a feje körül és rászállt az orrára, annak is éppen a hegyére. Fölrezzent és elüzte. Még be sem hunyta újra a szemét, már a légy ismét ott volt az orra hegyén. Elüzte másodszer is. Aztán harmadszor, negyedszer, boszusan dörmögve:

— Alkalmatlan portékája! És éppen csak az orrom tetszik neki!

— Zzüm! Zzüm! De oktondi egy ilyen kis leány! felelt valaki. Hiszen tudhatnád, hogy éppen csak ott pihenhetek meg. Ugyan kegyetlen leány vagy, hogy nem engeded!

És Esztike, a mint álmosan szétnézett, látta a legyecskét, a mint a szék karján üldögélt és busan-boszusan nézett rá. S újra megszólalt:

— Te persze azt hiszed, hogy én mindig csak ilyen legyecske voltam.

— Hát ugyan mi lehetél volna egyéb?

— Jaj de keveset tud az ilyen kis leány! Tudd meg hát, hogy én igazában király-kisasszony vagyok... vagy legalább voltam és még lehetnék is, ha ti mai emberek nem volnátok olyan kegyetlenek. Hiszen persze, magam is az voltam, ugy kerültem bajba. Boldog és vig király-kisasszony voltam, egyébre sem gondoltam, csak hogy jól mulassak. Különösen pedig tánczolni nagyon szerettem. Egy napon az udvaron tánczoltam, mikor bejött egy vén koldus és alamizsnát kért. Én bizony nem hagytam abba a mulatságomat, sőt nagyot nevettem, mert az öregnek csúf bibircsós uborka-orra volt.

— Nem érek rá, hogy a zsebembe nyuljak, mondám kaczagva. — Aztán minek is? Ha éhes vagy, szakítsd le azt az uborkát az orrodról. Hahaha!

— Ugy? felelt az öreg. — Még csufolod is a szegény embert? No, hát tánczolj mindaddig, amíg valakinek az orrán meg nem pihenhetsz.

Megérintett a botjával és légy lett belőlem! Azóta folyton röpködök, a levegőben tánczolok, de oh! soha senki sem engedi, hogy az orrán pihenhessek. Hát bizony, ha jó lányka volnál, te megengednéd.

S a legyecske hirtelen újra az Esztike orrára szállt. De mert nagyon csiklándozta, hát Esztike bizony megint elkergette.

— Sajnálak, szegény legyecske király-kisasszony, de nagyon finyás az orrom, nem tudom elviselni, hogy rajta kapargálj. Próbálj másnál szerencsét!

A legyecske kiröppent az ablakon. Szerencsésebb volt-e másnál? Esztike nem hallotta hírét, de néha gondolt rá, ilyenformán:

— Valahogy én is úgy ne járjak! Soha sem fogom csufolni senkinek az orrát, száját vagy fülét.

REJTETT NEVEK.

Meglátod, a tanár ur megró ma téged.

*

Nem hiszem, mondta Tamás.

*

Igérted, hogy nem leszel többé csintalan.

*

Tegnap egy pár iskolás fiúval játszógtam.

*

Ez a munkás ember Lina nénit keresi.

*

Jó bort ivott Mihály s attól széles jó kedve gerjedt.

*

Ez a csapat katona hová megy? — Örségre.

*

Itt a pénz, nagy összeg! Zárd el biztos helyre!

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa“.

Irta Martin. A magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta dr. Dulácska Géza; 262 képpel, díszes kötésben.

MEGFOGLAK!

(Képpel a 68. lapon.)

A MEZŐN sétált Gusztika, apával, mamával. Ott mulatott egy szép tarka pillangó is, hol a légben tánczolgatva, hol virágon és fűszálon ringatozva. És meglátta Gusztika.

— Megfoglak!

Ment feléje ovatosan, el is jutott közelébe, a kezét is kinyújtotta... mindjárt meglesz... Jaj de a hamis pillangó éppen akkor odább lebbent.

— Jól van, jól! Majd leszállsz újra és akkor mégis elfoglak.

Le is szállt a pillangó, közel jutott megint Gusztika, de a szemes kópé lepke ismét idején elszállott. Úzte Gusztika makacsul s apa, mama nevettek az oly reménytelen erőfeszítésén. A hamis pillangó pedig mintha incselkedett volna vele, egyre odább csalta. Egyszer aztán jó megszűrő hangzott a mama szava:

— Gusztika, jöjj vissza! Már elég volt a játékból; puszta kézzel úgy sem fogod el.

— De igen is! Mondtam, hogy megfogom és nem nyugszom, a míg a kezemben nem lesz.

A pillangó megelégette a játékot és most már gyorsabban röpült. Gusztika győzte a futást és folyton szemmel tartotta a magasban csapongó lepkét. És mert a magasban nézett, nem látott a lába alá s egyszerre csak bele pottyant egy árokba. No, nem esett nagy baja, bár nagyot koppant az orra és mire kimászott, — hire hamva sem volt többé a pillangónak.

Boszankodva, az orrát tapogatva, most már vissza kullogott a mamához, aki bizmost is nevetett és azt mondta:

— Látod, buksi, kicsiben ez is jó leczke: aki oktalanul fogadkozik lehetetlen feladatra s idején nem hagyja abba, előbb-utóbb, de biztosan kárát vallja.

NAGY A MELEG!

(Képpel a 73. lapon.)

*Pfűh! De nagy a hőség! Elviselhetetlen!
Te vén nap, ugyan már mért vagy oly
kegyetlen!*

*Már a hőmérő sem állja ernyő nélkül,
Fél, hogy a higanya kásává fő belül.*

*Nem győzi a munkát az öntöző kanna,
Ha soká így tart, még tán be is horpadna.*

*Inkább locsol egyet a nap tűz-arczára,
Hejh! de attól sem lesz hűsebb a sugára.*

*Fillér kutyus magát legyezgetve sohajt:
»A mi évadunk ez, hát tünnünk kell a bajt.*

*Mi rólunk neveztek el kutya-napoknak,
Ha mi sem bírjuk ki, még nevetni fognak,«*

*Ellenben Gallér, ki vadászni szeret s tud,
Szól: »Jobb az erdőben!« S iziben el is fut.*

*A ki nem követi, az izzad javában,
Ez a dolog sorja a kánikulában.*

HOLDVILÁGNÁL.

(Képpel a 72. lapon.)

MÁR lenyugodott a nap. Bizony jól tette. Oly forrón sütött kora reggel óta, hogy még ott a domb oldalán levő nyaralóban is szorosan elzártak ajtót-ablakot, be ne tódulhasson a hőség. Ödönke és Rózsika naphosszat alig mozdultak ki s ha bele fogtak is valami játékba, mihamar bágyadtan hagyták abba.

Most már kissé hűsebb szellő lengett, a hold is fölbukkant és ragyogó ezüstös fénynyel árasztotta el a tájat. Kijöttek Ödönke és Rózsika is, de arra már késő volt, hogy játékba fogjanak. Leültek hát egy padra és tünődve bámultak bele a fényes holdba. Egyszerre csak gondolt Ödönke valamit, még pedig úgy vélte, nagyon okosat.

— Kár, hogy nappal is nem ez a kedves hold világít a helyett a forró nap helyett!

— De milyen kár! hagyta helyben Rózsika. — Világosnak a hold is elég világos.

— Persze! És még kellemesebb. Lám, a holdba bele is lehet nézni, nem kápráztat, mint az a csunya nap. Nem köll árnyékba bujkálni előle, nem fakaszt verejtéket az arcunkon.

— Ernyőt sem köll ellene tartani, a mi olyan unalmas!

— A mama nem intene folyvást, hogy ne menjünk kalap nélkül a napra, ne igyunk hirtelen, ha fölmelegedtünk.

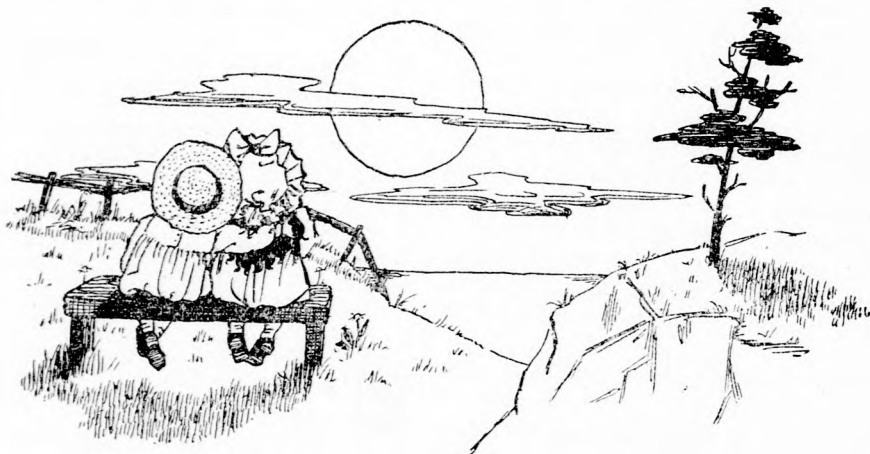
— A lovacskák vigabban ügetnének, mikor kocsikázunk.

— A kertésznek nem köllene annyit fáradnia a virágok öntözésével.

— Minden jobb volna!

Ebben szépen megegyeztek, mikor Rózsikának még jutott eszébe valami.

— Furesa, hogy az öregek is nem így gondolkoznak.

HOLDVILÁGNÁL.

— Honnan tudod?

— Hallottam, mikor jó minapában apácska a kertészszel beszélgetett. Akkor, emlékszel, sokáig borongós és hűvös idő járt. És apácska is, a kertész is azt kívánták, hogy jó meleg napok legyenek, mert különben vetés, gyümölcs, szőlő meg nem érik.

— Jaj te! Az baj volna! Pedig igaz, én is hallottam... a nap melegétől nő és érik minden.

— Akkor hát csak hadd süssön, még ha kissé terhes is néhanap a hősége. Mit ér a nyájas hold csillogása, ha nincs haszna!

— No, az is jó a sötét éj földerítésére.

— Az is igaz. Hát tudod mit? Alkalmasint bohóság volt, a mit beszéltünk s nap és hold úgy van jól, a hogy van.

Ebben is megegyeztek és megnyugodva tértek nyugalomra.

Szám.

hogy
t, ne
mi-
nyit
ózi-
igy

na
a
e.
a-
p
a

NAGY A MELEG! (Lásd a 71. lapon.)

A KERESKES KUTNÁL.

— Vig mese. —

(Képpel a 76. lapon.)

HÁRMAN voltak ott a kereskes kutnál. Anikó a kút kávéján ült, a kis Bertike pedig mellette könyökölve álldogált. A harmadik szintén a kút kávéján üldögélt és meglepő nyugalommal engedte, hogy nézegessék. Azért volt pedig az meglepő, mert a társaságnak ez a harmadik tagja csak egy — béka volt.

Honnan került oda? A kútból mászott-e föl? Vagy ellenkezőleg, megszemjázott és a kutba akart volna lebecsátkozni? A két testvér nem tudhatta, a béka pedig nem mondhatta meg, csak bámult vissza reájok kidüledt nagy szemével.

— Lám, ez a békácska nem fél, tudja, hogy nem bántjuk, szólt Bertike.

— Persze hogy tudja, felelé Anikó mosolyogva. Lehet, hogy még egyebet is tud, sokat. Aki látja, csak közönséges zöld békát lát, de hát ki tudja? Nagyon, nagyon régi kút ez, hajdan tündérek kutjának hívták.

— És akkor tündérek laktak benne?

— Bizonyosan. De azóta nagyot fordult a világ, most már nem mutatkoznak.

— Miért nem?

— Nem szeretik a lármát. Itt pedig naphosszat zörög a láncz, föl és le szállnak a vödrök, nincs nyugalomuk.

— De éjjel csönd van, tünődött Bertike. — Hátha éjjel, szép holdvilágnál, most is itt tánczolnak?

— Meglehet, szólt Anikó nevetve. Ez a békácska talán megmondhatná, ha akarná.

— No, már csak nem sétálna tündérke ilyen béka képében, kételkedett Bertike.

— Miért ne, ha úgy tetszik neki?

Bertike most még nagyobb érdeklődéssel nézte a zöld békát, nem igen ügyelve az Anikó csintalan mosolygására. Éppen ekkor azonban kiáltás hallatszott a ház felől:

— Anikó! Bertike! Gyertek ozsonnálni!

— Mamácska hív! szólt Anikó, leszállva a helyéről. — Ugyancsak elidőztünk itt a békácskánál... No, hová lett?

— Elugrott, mikor leszálltál.

— Be a kutba?

— Nem, le a földre... már el is tűnt amott a füben.

— Jaj, a szeleburdi! Még nagy baja lehet!

— Már ugyan miért?

— Hogy ne? szólt Anikó roppant komoly képpel. — Hátha messzire talál elbolyongani és nem tér idején haza, nem lesz ott a bálón? Megharagszik ám a király!

— Micsoda bálón? Micsoda király? kérde Bertika.

De Anikó erre már nem felelt, hanem nagyot nevetve futott a ház felé. Bertike sem tehetett egyebet és a jó ozsonna kiverte a fejéből, hogy mit is akart még Anikótul kérdezni.

Azután lefeküdt, el is aludt és már jó verset alhatott, mikor éjfél tájban fölébredt. Majdnem nappali világosság uralkodott a szobában, a teli hold fényesen ragyogott be, Bertikének éppen az ágát is tele hintve ezüstös sugaraival. Az ablakban meg valami zöld alak tánczolt, lebegett... talán a közeli fa egy ága... vagy egyéb valami? Bertike nézte, nézte félálmosan pislogó szemével...

— Most van éppen az az idő, melyet Anikó említett... csöndes éj... fényes

holdvilág... Valjon a kút tündérei most elő mernek-e jönni?

— Ha kíváncsi vagy, nézz el oda, felelt egy vékonyka hang.

Onnan az ablak felől szólt... bizonyosan az a tánczoló zöld kis alak mondta... Megtegye? Kíváncsinak bizony nagyon kíváncsi, nem is köll messzire mennie és a meleg nyári éjben meg sem hül... A mama nem igen engedné ugyan... de hiszen nem fogja tudni...

Egyszerre csak ott is volt már a vén kerekese kutnál. Lassan, ovatosan közeledett, mert mintha suttogást, mozgást hallott volna. És lám! nem is tévedett. Amint jobban oda nézett a kutra, látta, hogy egész sereg apró manócska, tündérke rajzik ott, mind a hány vagy zöld, vagy barnás szürke. Szaporán kapaszkodtak föl a kutba lecsüngő lánczon, átszökkenek a kávéra, onnan le a fübe, futkostak, csevegtek, összebujtak, meg szétrebbentek. Ugy látszott, nagyon vigan mulatnak.

Lassanként azonban észre vette Bertike, hogy talán nem is játszanak. Inkább mintha kerestek, kutattak volna valamit. Bekukkantak minden bokor, minden fűszál, minden kő alá, csóválgatták a fejöket, megint összebujtak, tanakodtak, aztán újra keresgéltek. Bertike egészen jól hallotta, mikor egyikök így szólt:

— Már pedig meg kell őt találunk, rá köll birnunk, hogy haza jöjjön.

— De mit csináljunk, ha nem akadunk a nyomára? Az idő halad, nem sokára haza köll térnünk, mondá egy másik.

— A király roppantul fog haragudni, mindnyájan megszenvedünk a szeleburdi miatt.

— Baj, nagy baj!

Egyre többen gyűltek rakásra, mind változtatva, ijedt képpel.

— Nem találjuk! Sehol semmi nyoma!

— Mit csináljunk!

Bertike, aki eddig mozdulatlanul állt, úgy, hogy észre sem vették, nagyon megsajnálta őket.

— Mi bajotok? kérdé. — Ha segíthetnek, szívesen megteszem.

Ugyancsak megijedtek mindnyájan.

— Jaj, Ember! sugta egyik.

— Igen, kis fiu... de nyájas, jó fiúcskának látszik, szólt egy másik.

Megint összedugták a fejöket és tanácskoztak. Aztán így szólt egyikök Bertikéhez:

— Bizony segíthetnél rajtunk, ha akarnál. Egyik társunk nagyon pajkos szeleburdi, kiszökött és nem tudjuk, hol kószál. Pedig nem sokára kezdődik az udvari bál és a királyunk pontosan tudja, hányan vagyunk. Nagy baj lesz, ha észre veszi, hogy hiányzik közülünk valaki.

— Jaj, manócskák, hogy segítsék én a bajotokon? Ha ti meg nem találtátok a pajtásotokat, én sem fogom megtalálni. Hiába keresném.

— Nem is azt köllene tenned. Hanem beállnod az ő helyére és eljőnnöd a vigalmunkra.

— Azt már éppen nagy örömmel tenném meg; de hát, kedves manócskák, az sehogys lehet. Hiszen a kis ujjam is nagyobb, mint ti süvegestül, hát a királyotok hogy ne ismerne rám?

— Bizd csak ránk. Ezen könnyen segítünk. Hajolj le és nyujtsd a kezeidet.

Bertike lehajolt és oda nyujtotta a kezeit. Egy-egy manócska megragadta, a többiek meg sorra egymás kezét fogva körbe álltak.

— Most hunyd be a szemeidet és a viláért ki ne nyisd, amíg nem mondjuk!

Megtette. Aztán érezte, hogy körben forgatják, egyre gyorsabban, végre már szédült is bele.

Azután úgy érezte, hogy emelik, majd meg hogy lefelé száll, sokáig, nagyon sokáig. Mikor végre megállapodott, egyik manócska felkiáltott:

— Most már helyben vagyunk, kinyithatod a szemedet.

Szétisnézett Bertike. Gyönyörű tavaeska zöld pázsitos partján álltak, ragyogó holdvilág fényében. A tó közepén nagy szikla emelkedett s ennek csucsáról csobogva zuhogott le a víz. Abban a sziklában volt, mint aztán megtudta, a tündérforrás palotája.

De még egyebet is vett észre. Azt, hogy ő maga most már egy csöppet sem na-

gyobb a többi apró manócskánál és a ruhája is éppen olyan: zöld bársony zekéje volt, fehér selyem mellénykéje, meg ismét zöld nadrágoeskája. Furcsa, de az jutott

eszébe, hogy az a békácska ott a kut kaváján éppen ilyen volt. Nem törhette azonban rajta a fejét, mert egy manócska így szólt:

— Éppen ideje, hogy megjöttünk.

A király már megadta a jelt az ünnep kezdetére. Jelenttem neki, hogy itt vagyunk mindnyájan. Hát most már jól vigyázz, Bertike, el ne áruld magadat, mert nagy bajba jutnánk mindnyájan, veled együtt.

— Majdiparodom. Ámbár voltaképpennem

értem, miért kell mindnyájatoknak együtt lennetek?

— Megvan annak az oka. Mikor királyunk a leányával köztünk megjelen, nem

A KERÉKES KUTNÁL. (Lásd a 74. lapon.)

szabad
kevese
vagyu
azt j
majd
ragadj
király
és min

Ber
furesa
aztán
talán
aki id
gyöny
ahol r
azt me

—
asszon
venni.

No
inni a
medve
nem s
mert

—
a kirá

A t
sából
Egyik
a ki k
csillog
egy m
kisass
azután
Mind
mert

A l
és min
haladt

szabad egy lélekkel sem többnek, sem kevesebbnek jelen lenni, mint a hányan vagyunk. Mert hajdanában, réges-régen azt jósolták a királynak, hogy egyszer majd egy idegen hatol be közénk és elragadja Kutykurinkát, a gyönyörűséges király-kisasszonyt. Hát azóta nagyon vigyáz és mindig gyanakszik.

Bertike nevetett egy kicsit, hogy milyen furcsa neve van a király-kisasszonynak; de aztán mást is gondolt. Lám, az a jóslat talán éppen most telik be. O az idegen, aki ide behatolt. És el fogja ragadni a gyönyörűséges Kutykurinkát, haza viszi, ahol majd bámulnak ám, ha bemutatja és azt mondja:

— Ime Kutykurinka tündér király-kisasszony, a kit elhoztam és feleségül fogok venni.

No de tudta Bertike, hogy nem jó előre inni a medve bőrére, a mig nincs meg a medve; hát csak úgy elgondolta ezt, szólni nem szólt semmit. Nem is szólhatott volna, mert már hangzott a kiáltás:

— Vigyázz! Sorakozz! Jön a király és a király-kisasszony!

A tó közepén álló szikla barlang-nyílásából nagy csapat arany hal uszott ki. Egyiken, a legnagyobbikon, a király ült, a ki bizony már öreg volt, el is hizott és csillogó koronát viselt a fején. Mellette egy másik arany halacsán ült a király-kisasszony, gyönyörűséges zöld köntösben; azután az udvari dámák, hopmesterek. Mind ott szálltak partra a pázsitos réten, mert ez volt a mulató hely.

A király számára trónus volt felállítva és mind aki csak ott volt, mélyen bókolva haladt el előtte. Bertike ugy látta, hogy

őt nagyon gyanakvó, fürkésző pillantással mérte végig; de nem szólt semmit.

— Nem is veheti észre, hogy nem vagyok igazi manócska, gondolá Bertike. Egészen olyan vagyok, mint a többi.

Nem is gondolt rá többet, mert kezdődött a táncz és Kutykurinka király-kisasszony éppen Bertikét választotta a tánczosának, a mi nagy kitüntetés ám az udvari bálokon. Tánczoltak hát vigan, csak a kövér öreg király vágott nagyon fanyar képet, valahányszor Bertike és Kutykurinka keringöztek el a közelében. Nem sokára meg is szólalt:

— A tánczból már elég volt. Most a versenyek következnek. Még pedig legelőször ugró verseny lesz.

Egyik manócska aggódva kérdezte Bertikétől:

— Tudsz-e nagyot ugrani?

— Hogy ne! Sokat ugrálok én otthon.

— Hát jól szedd össze az erődöt! Nehogy eláruld magadat!

Kezdődött az ugró verseny. Bertike ugyan hiába hitte, hogy tud ugrani. A szemé-szája elállt, mikor látta, mekkorát ugranak a manócskák. Végre ő reá került a sor. Neki rugaszkodott, ugrott, a mekkorát csak birt, de a többiekéhez képest az ő ugrása csak bubalépés volt. Nevettek is rajta, a király pedig úgy összeránczolta a homlokát, hogy Bertike ugyancsak megszeppent.

— Következik az uszó verseny! parancsolta a király.

Ezzel járta még csak meg Bertike. Csöppet sem tudott uszni, hát alig hogy kénytelen-kelletlen beugrott a vízbe, már el is merült. Meg is fult volna, ha a többiek partra nem huzzák.

A király most már nem csak haragosan nézett, hanem dühösen hadonázott is; de

megint csak nem szólt. Bertike azonban most már váltig bánta, hogy manócskának állott be.

— Manó vigye a dolgát! Még bajba keveredem!

Nem is volt különben. Mert a király így szólt:

— Most vadászni fogunk.

Iziben nagy döngés, zümmögés hallatszott s tömérdek bogárka, legyecske, méhecske röpködött a levegőben. A manócskák nagyokat szökkenve kapdosták be a szájukba a legyeket, jóízűen le is nyelték. Bertike hiába ugrált, egyetlen egyet sem tudott elfogni.

Ekkor fölugrott a király, elejébe állt és dühösen kiáltá:

— Rajta kaptalak, ugy-e, gonosz csaló! Nem vagy az én népemből való! A három próbából egyet sem álltál meg. Vakmerően ide hatoltál, hogy elrabold szépséges Kutukurinka leányomat! De most jaj neked! Testőrök, vigyétek a legmélyebb börtönbe, ott senvedjen kerek hétszázhetvenhét esztendeig.

Egy sereg testőr-manó mindjárt körül is fogta és meg akarta kötni. Megrémült Bertike, mert annak fele sem tréfa, ha az embert hétszázhetvenhét esztendőre dugják börtönbe. Kétségbeesetten nézett szét s íme látja, hogy Kutukurinka király-kisasszony biztatólag int feléje s azt kiáltja:

— Ha legény vagy, ne hagyd magad! Megszökünk, ha az ut szabad.

Neki is rohant Bertike a testőr-manócskákhoz, oly dühösen, hogy ezek rémülten futottak szét, e közben pedig mind ahány csak volt, nagy zöld békává változott.

— Így ni! Most már nem félek tőlük, most már elragadom a király-kisasszonyt, kiáltá Bertike diadalmasan.

Rohant is feléje, de nem vigyázott, megbotlott, elesett és a feje akkorát koppant, hogy már arra — föl kellett ébrednie. Hát, nem furcsa? az ágya mellett feküdt a földön, Anikó meg nevetve állt mellette. Már világos reggel volt.

— Mit álmodtál, hogy ugy hánykolódtál és kiestél az ágyadból? kérdezte Anikó.

Nem mondta meg Bertike. Csak eltűnődött aztán napközben a vén kerekes kút mellett és ha békácskát pillantott meg, sűgva mondta neki:

— Megfutottatok, ugy-e? Hejh, csak meg ne botlottam volna, akkor most itt nálunk van a király-kisasszonykátok. Kár! Nem hiszem, hogy másodszor is eljussak oda.

Magam sem hiszem.

AZ Ő ÁGYA.

*Este van, ideje, hogy ágyamba térjek.
Mit nevensz? Hogy ágyam nincs, mert vízben élek?
De minden folyónak ágya van, — nem igaz?
No hát oda megyek, az én ágyam is az.*

AZ EZÜST-MOLY VÁGYA.

— Nyár-esti mese. —

HORRÓ nyári nap után leszállt az esti szürkület. Fenn a tiszta kék egen sorra előtünedeztek a csillagok és amint a sötétség növekedett, egyre fényesebben ragyogtak, mint megannyi apró kis lámpás. Lenn csöndben nyugodott már a kert, elárasztva az álmos virágok illatától. A háznak egyik ablakából azonban világosság áradt ki a kertre. Gyertya égett az ablak közelében, megvilágítva a szomszédos fák és bokrok lombzatát.

Egy kis éjjeli pille, a bársonyos szárnyu ezüst-moly, ott röpködött a bokrok közt, eljutott az ablakhoz. Kíváncsian pillantott befelé és nagy örömmel nézte a fényes gyertya-lángot.

— Ezt közelelről kell megtekintennem. Jaj de jó, hogy végre hozzá férhetek!

— Legyen eszed, barátocskám, közel ne menj, mert veszedelmes portéka az.

Egy nagy légy mondta ezt, mely az ablak függönyén már éjjeli pihenésre készült.

— Már ugyan miért ne mennék közel hozzá, mikor régi vágyamat töltöm be vele? szólt az ezüst-moly. — Éjjeli pille vagyok, de gyönyörködöm a fényben és sokszor próbálgattam, hogy fölszálljak az égboltig, ahol azok a gyönyörű csillagok ragyognak. De oh! oly magasan vannak, hogy föl nem juthatok hozzájuk. Most itt közel találok olyan fénylő csillagot, hát hogy ne nézném meg közelelről?

— Ne tedd! Én itt tanyázok a szobában, ismerem. Jobb azt csak messziről bámulni.

— Persze, jobb annak, aki gyáva. De én egészen benne akarok fürdeni a fény-

árban. Ez régi vágyam, ennek most okvetlenül be kell teljesülnie!

Nem is ügyelt tovább a légyre, hanem egyenest neki röpült a gyertyának. A mint közelre ért, a láng hősege vissza rettenté.

De nem hátrált messzire.

— Süt egy kicsit, de az nem baj. Majd megszokom. Nevetséges volna, ha lemondanék régi vágyam betöltéséről.

Még elszántabban röppent neki, bele is jutott a lángba és a következő pillanatban összeégve, holtan bukott a földre.

— Tudtam, hogy így lesz, zümmögte a légy. Aki oktan vágyat táplál, annak az a legnagyobb veszedelme, ha a vágyát betöltheti!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 3-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Szemesnek áll a világ.

Helyesen fejtették meg: Nyomárkay Annuska és Józsika, Hertelendy Bandi, Keviczky Aranka, Engel József, Kerekes György, Rhédey Zoltán, Mérey Dalma, Szakáll Paula, Veress Gizi és Józsi, Záborszky Dezső, Garai Lujza és Mariska, Lengyel Margit és Kálmán, Luczenbacher János, Györy Sarolta, Boross Margit, Haksch Mariska, Kornstein Egon, Soltész Juczika, Majba Vilma, Puskás Irén, Kovács Bertus, Kohn Sándor, Teóke György és István, Telegdy György, Kövesi Jenő, Máder Hedvig és Emma, Péterfy Vilma, Kapás László, Kiss Margitka, Bayer Anti, Sztányi Mariska és Ella, Melczér Lilla, Hatschek Adrienne és Jeanette, Kovács Ferencz, Poór Erna, Sárffy Jolán, Weiskopf Aranka, Elza és Lenke, Hirsch Emma, Kunváry Györgyike és Ernő, Fellegi Vilma, Löw Lenke, Lintner Fancsika, Szigethy Margit, Nellike és Tibor, ifj. Mészáros György, Ulein Tónika, Szmrecsányi Amália, Kümmerer Paula, Magyar Pal, Jakab Margitka, Kontur Noémi, Gajári Márta, Löw Sándor, Schuch Ilus, Vásárhelyi Pali, Jeszenszky Ilona, Kílczér Gyula, Jurenák Gizi, Hefty Paula, Herzog Dóra és Vilma, Dominig Ilonka és Erzsike, Ruhig Flóra, Altstock Hugó, Schlesinger Margit, Schwarz Katicza, Nagy Ibolyka, Szántó Olga és Ernő, ifj. Szász Domokos és Andor, Agtálvi Endre, Materny Róza és Margit, Darvay

Adél, Dávid Kálmán, Scheiber Etelka, Véghelyi Lajoska, Pap Lili, Vörösmarthy Ilona és Ida, Sinkovits Ilona és Clarisse, Újhelyi Gabriella, Csongrády Ilona és Attila, Koós Miczike, Richon Mary, Schnabel Jani és Béla, Somogyi Jolán és Jenő, Fischer Lili és Ella, Kazy Péter, Mátyás Margitka és Ruzs Berta, Jörg Mariska, Kiszely Ilonka, ifj. Kováts Ede, Friedmann Ernő József, Szilágyi Ernő, Fehér Margitka, ifj. Metzger Ede, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Bertényi Mariska, Erzsike és Imre, Mikó Blanka, Faics Boldizsár.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Lów Lenke*, *Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet (*Tannenburgi Róza*, elbeszélés, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXI. köt. 2-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: *Lów Lenke*, *Lintner Fancsika*, *Magyar Pál*, *Friedmann Ernő József*, *Szántó Olga* és *Ernő*, *Kunváry Györgyike* és *Ernő*, *Kilczér Gyula*, *Hirsch Emma*, *Richon Mary*, *Tóth László*, *Kolos Janka*, *Szepessy Géza*, *Hossza Irénke*, *Teőke István* és *György*, *Dobi Andor* és *Ernő*.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Chyzer Ilonka. Találtam köztök néhányat, melyet alkalmilag majd közölni fogok. — *Szepessy Géza*. Az a számrejtvény szelvében ismeretes. Régebben valamikor a »Kis Lap« is közölte. — „Beteg a baba” stb. Gyöngéské kísérlet az mind, tartalom és forma tekintetében egyaránt. A rövid sor még nem vers-sor; ehhez ritmus és metszet is szükséges, szabatos rim és választékos nyelv, ami pedig mind a három dolgozatból teljesen hiányzik. Ha tehát verselésre érzel hajlandóságot, legelőször is a verstannal ismerkedjél meg alaposan, aztán jó költeményeket olvass figyelmesen, a melyekből egyebek közt megtudod azt is, hogy a »buta«, »szamár« és efféle pórias durva kifejezések nem költeménybe valók, sem pedig a »hallgatnya«, »fogadnya« féle paraszti szójárások. De aki még csak tizenhárom éves, bőven ráér, hogy tanuljon. Idővel aztán írhat közölhető verset is. — *Istvánffy Miklós*. A szelvényre irt szíves ajánlatot köszönjük, de, kivált látatlanban, nem nyilatkozhatunk felőle, hasznát vehetjük-e? Magunk is a legelső londoni kiadó-czeggel állunk e részben állandó összeköttetésben. — *Gajary Márta*. A pótló rejtvényből egész sor mássalhangzót hagyta ki, ezek beírásával pedig nagyon is könnyűvé válik a megfejtés. A másik jó volna, de ezt a nevet már nagyon is sokszor és sokan használták fel. — *F. G., Csákvár*. Feltételeket nem közölhetünk, mert mindkét irányban rendes munkatársaink van-

nak, kik utasítás szerint dolgoznak. Más dolgozók esetéről-esetire megbírálás alá esnek s alkalmilag közöltetnek, de inkább csak kivételkép. — *Szakáll Paula*. Sokszor megírtam már ebben a rovatban, hogy arról Forgó bácsi nem tehet, ha valakire nem mosolyog a szerencse. Nincs más hátra, mint szépen türelemmel várni, hogy hátha egyszer mégis rágondolja magát? — *Richon Mary*. Az előbbeni ízenet neked is szól. — *Mikó Blanka*. Soraiddal a kiadó-hivatalhoz köllött volna fordulnod, ahova különben átküldtem a leveledet. Mert én a könyvek küldésével nem foglalkozom s így nem is tudhatom, honnan eredt a tévedés. — *Engel Ella*. A kiadó-hivatal, ugy tudom, elfogadja levélbélyegeken is, melyek könnyű szerrel küldhetők. — *Jörg Mariska*. A második évnegyednek akár az elején is, mindkét évnegyedről való egy-egy czimszalag beküldésével. — *Koós Miczike*. Ha vonalozott papíroson írnál s a soraid nem dülöngélnének oly girbe-görbén föl és le, akkor meg volnék az írással elégedve. — *Pap Lili*. Régebben egyszer, kivételesen, már megjelent az az arczkép. Többször nem lehet. — *B. Vay László*. Minden új kötet újabb 1-ső számmal kezdődik, tehát újkor is van egy 1-ső szám, a második félév elején is. Hogy szeptembertől fogva hová küldjék a lapot, arról annak idején a kiadó-hivatalt értesítsd. A mi a »sietve« írást illeti, ez soha sem menti a levél gondatlan formáját s az elhányt-vetett írást. Még nagyon elfoglalt ember is talál néhány percet, hogy egy-egy rövidke levelet illő gonddal megírjon. — *Vásárhelyi Pali*. Gyűjteni nem gyűjtöm, de alkalmilag egy-egy szép példányt szívesen megnézegetek. — *Ullein Tónika*. Az bizony helyes, hogy »okos« ember akarsz lenni és ha e végből oly szorgalmasan tanulsz, hogy csupa »kitűnő«-d van, akkor jó uton is jársz, hogy képzett ember legyen belőled. Mert más az »okos« és más a »képzett« ember. Azt pl. már most is okosan teszed, hogy képzett ember akarsz lenni. — *Dobi Andor* és *Ernő*. A kedvezményes könyv dolgában a kiadó-hivatalhoz forduljatok, az »Ertesítés«-ben annak idején közölt feltételek teljesítésével. — *Lów Sándor*. Nincs rajta mit csodálkozni. Bizonyosan nem találtam a leveletekben olyasmit, amire válasz köllött volna. — *Friedmann Ernő József*. A kiadó-hivatal nem foglalkozik bélyeggyűjtéssel. Forgó bácsi az ő kis olvasói számára csak *Forgó bácsi*, semmi más. A rejtvények nem közölhetők, mert az első kettő nagyon régi, a harmadik nagyon is könnyű. — *Több levélről a jövő számban*.

LEVELEZÉS.

Ybl Ida (Csesztve, u. p. Balassa-Gyarmat) levelezni óhajt *Geyer Stefikével* és *Jurenák Gizivel*. Továbbá a hozzá küldött képes levelező lapokat szívesen viszonzozza hasonlókkal.